

§ 2. Naczelnicy gmin i naczelnicy miast są uprawnieni do:

- 1) odraczania i rozkładania na raty należności bez ograniczenia kwoty i okresu spłaty,
- 2) umarzania należności, jeżeli łączna kwota wszystkich zaległych należności nie przekracza 50.000 zł; łączna kwota należności umorzonych zobowiązanemu w ciągu roku nie może przekroczyć 50.000 zł.

§ 3. 1. Prezydenci miast oraz naczelnicy dzielnic są uprawnieni do:

- 1) odraczania i rozkładania na raty należności bez ograniczenia kwoty i okresu spłaty,
- 2) umarzania należności, jeżeli łączna zaległa kwota wszystkich zaległych należności nie przekracza 100.000 zł; łączna kwota należności umorzonych zobowiązanemu w ciągu roku nie może przekraczać 100.000 zł.

2. Uprawnienia, o których mowa w ust. 1 pkt 2, przysługują również naczelnikom miast stanowiących powiaty przed dniem 1 czerwca 1975 r., wymienionych w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 maja 1975 r. w sprawie określenia zadań i uprawnień należących do powiatowych rad narodowych i naczelników powiatów, które przejmują wojewódzkie rady narodowe i wojewodowie (Dz. U. Nr 17, poz. 94).

§ 4. Wojewodowie są uprawnieni do umarzania należności bez ograniczenia kwoty.

§ 5. Jeżeli terenowy organ administracji państwowej

stopnia podstawowego w toku rozpatrywania skierowanej do niego sprawy stwierdzi, że umorzenie należności przekracza jego uprawnienia określone w § 2 lub 3, przekazuje sprawę wraz z opinią terenowemu organowi administracji państwowej stopnia wojewódzkiego.

§ 6. Przed wydaniem decyzji w sprawie umorzenia należności określonych w § 1 pkt 4 i 5 terenowy organ administracji państwowej zasięga opinii banku finansującego działalność danej organizacji lub jednostki.

§ 7. 1. Umorzenie zaległych należności pociąga za sobą umorzenie dodatku (odsetek) za zwłokę oraz kosztów egzekucyjnych w odpowiednim stosunku.

2. Przepisy § 2 i 3 stosuje się odpowiednio, gdy umorzenie dotyczy samego dodatku (odsetek) za zwłokę.

§ 8. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o:

- 1) wojewodach — należy przez to rozumieć również Prezydenta Miasta Stołecznego Warszawy, Prezydenta Miasta Krakowa i Prezydenta Miasta Łodzi,
- 2) naczelnikach gmin — należy przez to rozumieć również naczelników miast i gmin.

§ 9. Traci moc rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 12 lipca 1974 r. w sprawie właściwości terenowych organów administracji państwowej w zakresie udzielania ulg w spłacie i umarzania niektórych zobowiązań podatkowych (Dz. U. Nr 26, poz. 155).

§ 10. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: H. Kisiel

203

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 7 listopada 1975 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie wykonywania lotów międzynarodowych oraz stałego pobytu polskich statków powietrznych za granicą i obcych statków powietrznych w Polsce.

Na podstawie art. 52 ust. 4 ustawy z dnia 31 maja 1962 r. — Prawo lotnicze (Dz. U. Nr 32, poz. 153) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Komunikacji z dnia 20 czerwca 1963 r. w sprawie wykonywania lotów międzynarodowych oraz stałego pobytu polskich statków powietrznych za granicą i obcych statków powietrznych w Polsce (Dz. U. Nr 31, poz. 177) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 5 ust. 1 pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) nazwę i adres zlecającego wykonanie lotu, rodzaj i cel lotu, określenie grupy i liczby pasażerów, rodzaje i ilości ładunku, wysokość i podstawę obliczenia opłat przewozowych — jeżeli wniosek dotyczy lądowania handlowego w Polsce”;

2) dodaje się § 5a w następującym brzmieniu:

„§ 5a. Zgłoszenie lotu specjalnego niehandlowego kieruje się bezpośrednio do organu ruchu lotniczego na 48 godzin przed planowanym startem statku powietrznego, nie później jednak niż do godz. 10⁰⁰ GTM w dniu poprzedzającym lot; w zgłoszeniu lotu skierowanym w terminie krótszym niż 48 godzin przed planowanym startem statku powietrznego należy podać przyczyny opóźnienia.”;

3) § 6 otrzymuje brzmienie:

„§ 6. 1. Wniosek o zezwolenie na lot specjalny handlowy kieruje się do Ministra Komunikacji co najmniej na 14 dni przed planowanym startem statku powietrznego, jeżeli zachodzą warunki wymienione w § 4 ust. 2.

2. W wypadkach innych niż wymienione w § 4 ust. 2 wniosek kieruje się do Ministra Spraw Zagranicznych w terminie co najmniej na 30 dni przed planowanym startem statku powietrznego; wniosek powinien być wraz z opinią przekazany niezwłocznie Ministrowi Komunikacji.

3. Wniosek zgłoszony w terminie krótszym niż ustalony w ust. 1 lub 2 może być uwzględniony tylko w wyjątkowym, uzasadnionym wypadku.

4. Zezwolenie na specjalny lot handlowy może być udzielone, jeżeli:

- 1) przewóz nie może być wykonany regularnymi liniami lotniczymi łączącymi Polskę z krajem, z którego ma być wykonany lot,
- 2) państwo przewoźnika lotniczego ubiegającego się o zezwolenie stosuje do polskiego przewoźnika zasadę wzajemności w tym zakresie,
- 3) opłaty za przewóz pasażerów i ładunku są zgodne z taryfami międzynarodowymi, a w razie braku takich taryf — są uzasadnione ekonomicznie,
- 4) port lotniczy lądowania w Polsce zapewni właściwą obsługę statku powietrznego, pasażerów i ładunków,
- 5) interes publiczny nie stoi na przeszkodzie udzieleniu zezwolenia.”;

4) w § 8 wyrazy „w § 6 ust. 4” zastępuje się wyrazami „w § 5a”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 grudnia 1975 r.

Minister Komunikacji: M. Zajfryd

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów
w Zakładach Graficznych „Tamka”, Zakład nr 1, Warszawa, ul. Tamka 3.